

min Formening ikke gaaer an; det er en Formfeil, som jeg ikke kan give min Stemme til, medmindre jeg skulde blive bedre oplyst under Sagens Behandling, hvilket jeg imidlertid stærkt betvivler. Vi sidde her som de, der ere det danske Folks Repræsentanter, hvad den lovgivende Magt angaaer; vi have faaet Fuldmagt af Folket til i Forening med Hs. Maj. Kongen at give nye Love og forandre de ældre. Denne Fuldmagt kunne vi, hverken i Stort eller Smaat, give fra os; denne Fuldmagt kunne vi, hverken i Stort eller Smaat, overdrage til nogen som helst Anden; den danske Rigsdag kan, efter min Formening, under ordinaire Omstændigheder — og andre er det ikke, som her foreligge — ikke under nogen som helst Betingelse overdrage den mindste Deel af sin Lovgivningsmyndighed til nogen Anden. Jeg ved meget vel, at der kan siges: Ja, men det Skridt, som her paaankes, er i Grunden allerede gjort. Det er gjort i Loven af 4de Marts 1857, idet der ved en Bestemmelse i denne Lov er givet Brandorfskillingens Repræsentantskab Ret til at gjøre Forandringer i Tariffen, som ogsaa er en Deel af Loven. Men, hvis det var en Formfeil — som jeg ikke tør paaftaae, men som jeg har stærk Tvivl om — tør jeg ikke sige: „Have vi gjort eet Skridt ind paa en feil Vej, lad os da nu lade som Ingenting og gaae videre, gjøre et andet, tredje og fjerde Skridt;“ men jeg siger derimod: „Lad os vende om; her behøves der os en god Leilighed ikke blot til at gaae ind paa en ny Vej, men ogsaa til med det Samme at gjøre det feile Skridt om igjen.“ Der vil blive sagt: Men idet vi ophøje det Lovudkast, som her foreligger, til Lov, gjøre vi saa i Grunden Andet end med det Samme at ophæve alle de ældre Lovbestemmelser som Love? Men det er netop Altsammen, at vi ikke gjøre det, at vi gjøre det i Realiteten, men ikke i Form. Vi lade dem allesammen bestaae som Love og gjøre ikke nogen udtrykkelig Udtalelse om, at de ere ophævede som Love, og dog sige vi til Repræsentantskabet: Der have I dem. Jeg vil indrømme, at denne Formfeil, hvis den ellers er en saadan — som jeg troer — er i sig selv den uskyldigste og i sig selv den usfarligste af alle; dersom ellers Noget brød sig

om min Dom om den, vilde denne Dom lyde paa fuldstændig Frisindelse med Hensyn til den bona fides, hvormed jeg er overbevist om at der i denne Sag er handlet. Jeg troer, at det er steet i den bedste Hensigt, men paa den anden Side kunne saadanne i sig selv uskyldige og i sig selv usfarlige Formfeil blive Præcedenter for skadelige og farlige Formfeil, som vi meget kunne komme til at beklage. Derfor har der for mig kun stillet sig to Veie at slaae ind paa; den ene er at stemme imod Loven, den anden er at foreslaae et Udvalg nedfat. Det første Middel vil jeg meget nødtigt bruge, idet jeg, hvad Realiteten angaaer, ikke har Noget at indvende mod det lille Lovudkast, men tværtimod troer, at det er nyttigt. Derfor har jeg valgt det andet Middel, og jeg ventet sikkert, at hvis et saadant Udvalg bliver nedfat, vil det nok komme til Overenskomst med den høitærede Justitsminister, med sig selv og med Thinget om en Form, under hvilken den samme Bemyndigelse bliver givende, men saaledes, at Betænkkelighederne derved falde bort. Jeg ønsker nemlig det Samme, som her er udtalt i Lovudkastet; jeg ønsker Selskabets Repræsentation af den Myndighed og Selskabet selv af den Selvregjering, som paa nogen Maade kan tilkomme det, men jeg vil kun, at vi skulle give det under en Form, som ingen Betænkkelighed kan vække. Og dersom Noget vil sige: „Men er det ogsaa muligt, at et Udvalg vil kunne finde en saadan Form?“ svarer jeg dertil, at jeg anseer det ikke blot for muligt, men for en ganske simpel Sag at finde en Form, som idetmindste er ligesaa bestemt som den, der er brugt i Lovudkastet; og jeg vil tillade mig et Dieblil at pege hen paa en saadan Form. Jeg turde maaskee anmode Thingets ærede Medlemmer om at tage Lovudkastet i deres Haand og sammenligne den Form, hvori jeg vilde ønske at Loven maatte komme ud, med den, der her er foreslaaet, og saa troer jeg, at det vil vise sig, at det Samme i Realiteten er givet, men i en for mig mere beroligende Form. Jeg maa dog bemærke, at det ikke er et bestemt formuleret Forslag, jeg gjør, men lidt løstligt udkastet. Jeg mener, at Loven kunde bestaae af to Paragrapher, hvori § 1 kom til at lyde saaledes: „Alle de Bestemmelser, ved hvilke Brandorfs-